

עפ"ת 63506/11/14 - ואאם קב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 63506-11-14 קב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:
בפני כב' השופטת דבורה עטר
מערער ואאם קב
נגד מדינת ישראל
משיבה

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית משפט לתעבורה בפ"ת (כב' הש' רות רז) בתת"ע

3526-11-12 מיום 28.10.14.

2. ביום 1.11.12 בשעה 23:25, נהג המערער ברכב פרטי, בכביש 4 לכיוון דרום, ובבדיקת נשיפה שנערכה לו נמצא בגופו ריכוז אלכוהול של 685 מיקרוגרם לליטר אויר נשוף.

המערער הורשע לאחר שמיעת הראיות בביצוע עבירה של נהיגה בשכרות.

בית משפט קמא גזר את דינו כדלקמן:

א. 6 חודשי מאסר על תנאי.

ב. 18 חודשי פסילה בפועל.

ג. 3 חודשי פסילה על תנאי.

הערעור נסוב אודות הכרעת הדין וכן גזר הדין.

3. בהקשר להכרעת הדין טען ב"כ המערער כי טעה בית משפט קמא משקבע, על סמך עדותו של ע"ת 2 כי בדיקת הנשיפה (להלן: "**הבדיקה**") נערכה למערער כדין, בחלוף 15 דקות, כמתחייב. זאת הגם שבדיקת נשיפה קודמת שנערכה לו (להלן: "**הבדיקה הראשונה**") , לאחריה עישן סיגריה, לא תועדה

על ידי המפעיל, ע"ת 3 ומועד ביצועה לא נודע. בהקשר לכך אף טען ב"כ המערער כי שעת עריכת הבדיקה הראשונה, הנקובה במזכר (ת/4), שערך ע"ת 2 (להלן: "**המזכר**") נמסרה לו על ידי ע"ת 3 ועל כן ומשעסקינן בעדות מפי השמועה, לא היה על בית משפט קמא לבסס ממצאיו לאורה (להלן: "**הטענה**").

באשר לגזר הדין טען ב"כ המערער כי חורג לחומרה ואינו הולם את נסיבות ביצוע העבירה וכן את נסיבותיו האישיות של המערער. זאת אף נוכח חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, עברו הבלתי מכביד של המערער והיותו עובד לפרנסתו כנהג מקצועי.

4. ב"כ המשיבה טען כי הכרעת הדין נשענת על אדנים מוצקים. הוא פירט את המארג הראייתי ממנו עלה כי אכן חלפו 15 דקות כמתחייב, עד לביצוע הבדיקה, כפי שקבע בית משפט קמא. עוד לדבריו, נמצא חיזוק לראיות התביעה גם בהימנעותו של המערער להעיד ולהביא ראיות מטעמו.

באשר לגזר הדין טען ב"כ המשיבה כי בית משפט קמא התחשב בכלל הנימוקים לקולה וגזר על המערער פסילה לתקופה החורגת באופן ממשי מתקופת המינימום הקבועה בחוק ודין הערעור להידחות.

דין והכרעה

5. כפי שיפורט עתה, לא מצאתי כי נפלה טעות בפסק דינו של בית משפט קמא ודין הערעור להידחות על שני חלקיו.

בית משפט קמא בא לכלל מסקנה כי הבדיקה בוצעה לפי הנהלים ולאחר המתנה של פרק הזמן הנדרש, של 15 דקות. זאת תוך קביעת מהלך הדברים כעולה ממכלול עדותם של עדי התביעה 2 ו-3 אשר זכו לאמונו וחומר הראיות שהוגש באמצעותם, המתעד את מצב הדברים לאשורו, בעת הרלוונטית להתרחשותו ואין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים מעין אלה.

6. נסיבות האירוע תוארו במלואן על ידי ע"ת 2 בדו"ח הזמנה לדין (ת/2), בדו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/3) ובמזכר.

כעולה מהמזכר בוצעה למערער בדיקת הנשיפה הראשונה על ידי ע"ת 3. לאחר הבדיקה הראשונה, הבחין ע"ת 2 כי המערער שאף שאיפה אחת מסיגריה שהוגשה לו על ידי חברו, שעמד בסמוך אליו ודרש ממנו לחדול מכך. והחל מאותו השלב נדרש להמתין 15 דקות עד לעריכת הבדיקה.

אמנם ע"ת 3 לא שמר את פלט הבדיקה הראשונה שערך ולא תיעד את השעה בה בוצעה, בצינו כי היה בראשית דרכו המקצועית ולא מן הנמנע כי כיום היה נוהג אחרת.

ואולם אין בכך כדי לחתור תחת קביעת בית משפט קמא, כי חלף פרק הזמן הנדרש, מאז שהמערער עישן ועד שבוצעה הבדיקה ובדין סמך ידיו בהקשר זה, על עדותו של ע"ת 2, שזכה לאמונו והעלה את הדברים, במפורט, על הכתב.

7. על פי נהלי המשטרה, טרם ביצוע בדיקת נשיפה, על המפעיל לוודא כי חלפו למצער 15 דקות מאז עוכב הנבדק, במהלכן, לא שתה, לא אכל ולא הקיא. כן עליו לוודא כי הנבדק לא עישן למצער 5 דקות לפני הבדיקה.

בית משפט קמא נתן אמון בגרסתם של עדי התביעה 2 ו-3, כי אכן חלפו 15 דקות, מאז העישון ועד לביצוע הבדיקה ואין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאים אלה.

ולא כל שכן בעת שבית משפט קמא בא לכלל מסקנה כי נהלי המשטרה היו לנגד עיניהם של עדי התביעה 2 ו-3 והקפידו על חלופי הזמן כמתחייב, לאור העולה מהמזכר, כי לאחר שהוברר שהבחינו כי המערער עישן, הושהו ההליכים וע"ת 2 התבקש על ידי ע"ת 3, להמתין עם המערער 15 דקות נוספות עד לביצועה של הבדיקה. ואף לאור העובדה כי ע"ת 3 מצא לנכון לתקן את פרק הזמן המצוין בטופס (ת/6) מ-5 דקות ל-15 דקות, כביטוי לכך שהמתין את פרק הזמן האמור ולא הסתפק בפרק הזמן המינימלי האפשרי להמתנה, אחרי עישון, 5 דקות בלבד.

8. מהמזכר עלה כי המערער עישן בשעה 00:14 ואילו מפלט הבדיקה (ת/7) שערך ע"ת 3 עלה כי הבדיקה נערכה בשעה 00:31 באופן שהצביע מאליו על חלופי פרק זמן העולה על 15 דקות, כנדרש.

בהקשר לכך טען ב"כ המערער כי הזמן הנקוב במזכר הובא לידיעת ע"ת 2, על ידי ע"ת 3 ועל כן מהווה עדות מפי השמועה. יצוין תחילה כי די היה באמון שרחש בית משפט קמא לעדי התביעה 2 ו-3 כי הקפידו למלא אחר כלל הנדרש והמתינו 15 דקות, אף מעבר למתחייב במקרה של עישון, כדי לבסס את הרשעת המערער במיוחס לו, גם מבלי להידרש במפורש לזמנים שתועדו במזכר ובטופס. בנסיבות אלה אף לא טעה בית משפט קמא משהתייחס בנוסף, גם לשעה שנקב ע"ת 2 במזכר, כפי שנמסר לו על ידי ע"ת 3, בזמן אמת, במהלך עבודת צוות.

9. בדיקת המאפיינים אינה מוכיחה לכשעצמה כי המערער היה נתון תחת השפעת משקאות משכרים ואולם לבטח אין בה כדי לחתור תחת ממצאי הבדיקה. בעת שנדף מפיו של המערער ריח קל של אלכוהול וכן התנדנד מצד לצד בבדיקת העמידה. המערער אף הודה כי לגם בקבוק בירה, לגרסתו, שעתיים ומחצה טרם כך.

10. הוסף לכך את העובדה כי המערער בחר שלא לעלות להעיד וגם בכך יש כדי להוות תמיכה לראיות התביעה.

11. אף לא מצאתי כי נפלה טעות בגזר דינו של בית משפט קמא. בית משפט קמא נתן דעתו לכך כי המערער נהג מקצועי שעברו התעבורתי אינו מכביד ואינו כולל הרשעות קודמות מאותו הסוג והטיל עליו 18 חודשי פסילה בפועל, תקופה הפחותה ב-6 חודשים ממשך הפסילה המינימלית הקבועה בחוק.

12. לאור סך כל האמור לעיל אני מורה על דחיית הערעור.

פסק הדין יועבר לצדדים על ידי המזכירות.

ניתן היום, כ"ט שבט תשע"ה, 18 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.